

2007:65

Interpellation av Karin Rågsjö (v) om insatser för personer som står långt från arbetsmarknaden

Dnr 331-4776/2007

Den borgerliga alliansen har uttalat att ett av de allra viktigaste målen för deras politik är att människor ska in i arbete för att bryta människors utanförskap. Detta är en lovvärd målsättning. Bedömningen av högeralliansens måste dock göras utifrån hur det blir i verkligheten.

Det är sällan som vi i Stockholm har upplevt ett så gott arbetsmarknadsläge som idag. Utbudet av arbete är stort. Det är därför som vi idag ska göra allt som står i vår makt för att stödja människor ut i arbete. Det är idag som vi ska högprioritera olika former av rehabilitering.

Tyvärr är den enda medicin som högeralliansen ordinerar jobbtorg, jobbtorg och åter jobbtorg. Det är ungefär lika galet som om en läkare bara har tillgång till gips. Det är bra om man brutit benet men inte vid lunginflammation eller hjärtsvikt.

I staden finns idag två verksamheter START och KrAmiMoa inom socialtjänstförvaltningen som har lång erfarenhet av att arbeta med människor som står långt bort från arbetsmarknaden och behöver olika former av insatser. Det kan handla om arbetsförmågeutredningar och arbetsförmågeträning inom START och för KrAmiMoas del en specialverksamhet riktad till personer med kriminalitet och missbruk som hinder för att ta sig ut på arbetsmarknaden. Båda dessa verksamheter har idag möjligheter att ta emot betydligt större grupper, men där få nyttjar verksamheterna då stadsdelsnämnderna inte har medel att köpa deras tjänster. När START hösten 2006 inte tog några avgifter blev verksamheten omedelbart nyttjad till fullo.

Flera av stadens chefer för vuxen-/missbrukssektioner uttrycker en stark oro för att behoven hos deras målgrupper inte kommer att tillgodoses på de nya jobbtorgen. Man är allvarligt oroade över att dessa grupper istället i ännu högre grad kommer att permanentas i ett utanförskap. KrAmiMoa är till exempel en verksamhet där mer än hälften av de som genomgår programmet kommer ut i arbete, vilket är mycket goda siffror utifrån målgruppens problematik.

Risken finns att denna verksamhet inte kommer att finnas kvar om inte åtgärder vidtas från stadens sida, trots att verksamheten är påbjuden i den nuvarande regeringens egen budgetproposition. Verksamheten är därtill utvärderad av Socialstyrelsen och vi vet att varje satsad krona ger flerfald tillbaks, de mänskliga vinsterna oräknade.

Jag vill därför fråga ansvarigt borgarråd följande:

Vad gör du för att säkerställa resurser för de personer som står längst bort från arbetsmarknaden får tillgång till kvalificerade utrednings- och stödinsatser för att bryta sitt utanförskap och få möjlighet att nå sitt mål om egen försörjning?

Stockholm den 26 november 2007

Karin Rågsjö